

ЗОСя під парасолькою

ФЕСТИВАЛИМО

Щоосені вирушаю до «міста атомників» — на Міжнародний фестиваль дитячої демократії, телебачення, преси та творчості «Золота осінь Славутича». Цього року він ювілейний — уже двадцять збирає юних журналістів, телевізійників, фотокорів та молодіжних лідерів поспілкуватися, позмагатися з однолітками, повчитися у професіоналів.

Іду в Славутич — до добрих друзів (уперше побувала тут як журналіст, тепер запрошують визначати кращих серед юнкорів у номінації «Преса»). Знаю, що буде весело, креативно і «подієво». Що три дні, котрі місто щедро дарує талановитим дітям, проминуть блискавично, а враження від побаченого й відчуженого грітимуть ще цілий рік або й довше. Що переважна більшість учасників повернеться додому не лише з призами та купою вражень, а й із упевненістю в собі як у майбутньому журналістові. Знаю також, що на ЗОСю обов'язково зіпсується погода, дощитиме, навіть якщо на решті території країни пектиме сонце. Проте навіть злива не стане на перешкоді святковим концертам на головній площі Славутича, на якій збереться півміста. Лишень парасольок побільшає...

Так воно й трапилось! От тільки дощ цього року виявився особливо затіяним — не вшухав і на день. Утім, у цій єдиній «недоладності» не варто звинувачувати організаторів. Хоча... створити грандіозний фест можуть, то невже їм важко ще й сонечко замовити?..

Замість сонечка

Настрій забезпечували усмішки юних учасників фестивалю, гостинність беззмішних організаторів, виступи надзвичайно талановитих артистів (і славутчани, і гостей звідусіль), ну й, звісно, адреналін змагання та веселі конкурси.

Але найбільш очікувана й абсолютно ЗОСина традиція — без сумніву, кольорове братання. Утім, про цю подію, як і про багато інших цікавинок, вам розповість молодіжна преса: недаремно ж юні журналісти всюди бували, про все чули, про все написали!

Дощ, сльота, холодні руки і теплі серця

«Привіт, ЗОСю! Ми чекали на тебе цілий рік і нарешті дочекалися. Попри погодні умови, наші очі палають яскравими вогниками. А кольорове братання традиційно залишає присмні спогади і теплі почуття. «Дай руку мені, друже!» — гомоніли учасники і гості фестивалю. Дівчата та хлопці зі щасливими обличчями ділилися своєю енергетикою один з одним: залишали сліди різнокольорових долоньок, співали, обіймалися, стрибали. Різнобарвні малюнки на одязі — особливі спогади для кожного, хто любить Славутич і ЗОСю...»

На братанні тишили око юні славутчани, які влаштували танцювальне шоу «Майдан с». Хлопці та дівчата виконували запальні танці й заслужили на овації. Не зважаючи на похмуру погоду, додав барв і зачарував усіх несподіваний, і від того ще дивовижніший, кольоровий фесверк...»

Лейла Керімова («Шкільна столиця», Київ).

І забруднилися, і помилися!

«Цього року, як і минулого, погода на ЗОСі не потішила. Першого дня ми думали, що це осінь нас хоче трохи налякати, та наступного погода зіпсувалася ще більше. Вранці на братанні сильно дощило. Щасливчики стояли під парасольками. На сцені хтось про щось говорив. Дорослі хотіли бачити різнокольорових веселих дітей, а молодь прагнула якнайшвидше вимазати себе та інших фарбою... Лив дощ, який усіх драму-

вав, і вже з'явилось бажання наплювати на все й піти додому, вкритися пледом і випити гарячого чаю.

Та ось винесли першу порцію фарби — і стало веселіше. На моїй футболці раптово, наче нізвідки, з'явилися чийсь кольорові долоні. До виносу другої порції першу фарбу з обличчя, рук, ніг і волосся вже встиг змити дощ, а от настрій став відмінним. Перед третьою порцією фарби всі вже були схожі на мультяшних героїв — різнокольорових і веселих. Згодом винесли полотнище з емблемою ЗОСі на сцену, а на площі почалися флешмоби. Дощ трохи вшух та нагадував про себе дрібними драгівливими краплями. Але кольоровий наряд не сумував... Дощ знову посилювався, і запитання: «Де змити фарбу?», — вирішилося саме собою».

Олександра Шумейко («Стоп-кадр», Славутич).

Страшилки й забігони

Звісно, не про справжні страшилки йтиметься. І взагалі, як на мене, найжахливіше, що може трапитися в Славутичі, — це промокле взуття і сопливі носи змерзлих конкурсантів. Та дівтора ж тут збирається не абияка, а креативна! Тож сама собі й навігадувала всіляких «лякалок» про привидів та загадкових Місіс Х. І такі вони кумедні, що не можу про них не розповісти.

Жахалка від Саші й Дані

«У містику й страшні історії вірять не всі, але ця трапилася насправді. Якось на один із фестивалів приїхала команда... Це були журналісти-початківці, вони до всього ставилися халатно й несерйозно. Поки інші учасники працювали, збирали матеріал і думали над темами, хлопці гуляли містом і сподівалися, що все вийде саме собою. Їх усі попереджали, що треба думати над номером, писати статті, проводити опитування. Їм пропонували допомогу досвідчені фестивалістики. Але вони не слухалися і продовжували сачкувати. Так хлопці згаяли два дні.

У суботу ввечері, коли всі працювали, команда «сачків» намагалася написати бодай щось, просили допомоги, але ніхто вже не погоджувався. Вони ходили колами, намагаючись щось згадати, — та все марно. Так просиділи до ранку. Наступного дня вони поїхали і більше ніколи не приїжджали на фестивалі. А за кілька років у інших учасників ЗОСі почали...

губитися матеріали. Просто з блокнотів зникали записи, з комп'ютерів — документи. Ніхто не розумів, що відбува-

ється, тому намагалися якнайшвидше згадати про таку прикрість.

Якось в одного хлопця загубилася флешка з матеріалом, і його команда кинулася на пошуки. Обдивилися все, у всіх спитали. Ніхто нічого не бачив. Змучені пошуками, вони раптом знайшли зниклу флешку, яка лежала... на великій чорній плямі, що з'явилася... нізвідки. І лише в коридорі виднілися прозорі тіні сумних фестивалістиків. Це вони викрадали геніальні матеріали конкурсантів і навіть цілі газети просто з компа і принтерів. Шедеври зникали незворотно. І тепер ті, кого вони відвідали, пошепки розповідають про привидів членам журі. Але ті не вірять, не вірять, не вірять... Привидів прозвали КОЗями, що означає «колекціонери осінніх записів». Ми теж бачили одного КОЗика. А ви?..»

Данііл Самойленко, Олександра Шумейко («Стоп-кадр», Славутич).

Прикмети ЗОСі

№ 1. Якщо у вас починаються викрутаси з персональним комп'ютером (не вмикається, вимикається у найвідповідальніший момент), то через тиждень — ЗОСя.

№ 2. Якщо у переддень фестивалю чудова сонячна погода, то наступних мінімум два дні дощитиме! І не довіряйте погодним сайтам, які пишуть «без опадів». ЗОСі без дощу не буває.

№ 3. Приййти на братання і не вимазатися в фарбу — поганий знак. Будьте пильні! Ось-ось — і на вашому одязі з'явиться відбиток чужої долоні. А як влаштувати помсту?! Руки в фарбу — і вперед!

№ 4. Якщо у вас добре склалося з газетою і немає проблем з версткою, не розслабляйтеся! Ви ж її ще не роздрукували!

№ 5. На годиннику — перша ніч, а верстка ще продовжується? Значить, скоро прокинеться апетит.

№ 6. «№№;*(*)%№!»(*?» У вас таке було напередодні виходу номера? Це означає, що випадкового нічого не буває. Потрібно перевіряти шрифти.

№ 7. Організатори пообіцяли вам зустріч з головою Київської облдержадміністрації, Прем'єр-міністром і Президентом, не поспішайте збиратися на «зустріч». Це був жарт...

№ 8. У газеті залишилося вільне місце?

Вітасмо! Настав час виконати спецзавдання від журі.

Ніна Скочко («Стоп-кадр», Славутич).

Утім, ці історії насправді були ліричним відступом (як і численні поезії, есе, приколи). А здебільшого юні журналісти писали на серйозні теми. Окрім власне конкурсного завдання (цьогогоріч воно звучало «Якось на ЗОСі...»), ділилися вра-

Гляло фестивалю, яке лунало майже без перестанку: «ЗОСя — це супер! ЗОСя — це клас! ЗОСя — це те, що об'єднує нас!»

женнями про екскурсію до міста Прип'ять та на Чорнобильську атомну станцію. Їх турбувало розмаїття проблем: безпритульні тварини, графіті на стінах будинків і в під'їздах, злочинність у місті... Чого лишень варта стаття про розповсюдження наркотиків із провокаційною назвою «Удовиченко пропонує профінансувати купівлю наркотиків! Чіпляє? Ще й як! Читаєш до останнього рядка, щоб переконатися, що міський голова Славутича згоден віддати свої кривні, щоб разом із юнкорами віднайти «постачальника проблеми».

Найкращі

На жаль, не розкажу вам про переможців у інших номінаціях — «Телебачення», «Фото», ІТ-видання. Бо всю свою увагу приділила, звісно ж, пишучій братії. А тут не можна не згадати про явних лідерів — «Міст-М» з Києва, «Стоп-кадр» зі Славутича та «Дзига» з Білої Церкви. Якісну роботу показали також видання «Шкільна столиця» (Київ), «Лішей-плюс», «Постскриптим» (Київ) та «Краб» (Вишневе Київської області).

Демократи

й демократки з 9-А

Звісно, що клас цей я назвала навмання. Лідерами шкільного самоврядування тут стають (і, на мою думку, саме завдяки ЗОСі!) і у 8-му, і в 7-му... Так, шановні народні обранці, політика значно помолодшала! І тепер майбутнє Верховної Ради плекають і виховують на фестивалях дитячої демократії. Команди з різних куточків країни змагалися у конкурсній «Хочу стати мером». Кожна представила проєкт: як поліпшити життя у своєму населеному пункті і, головне, як зробити це власними силами. Чого тільки не прозвучало зі сцени Палацу дитячої та юнацької творчості. Як організувати дозвілля малюків та їхніх батьків (бюджет 0 грн. 00 коп.), як підтримати обдарованих дітей, як забезпечити догляд за безпритульними тваринами, як залучити підлітків до волонтерської діяльності і зменшити вплив Інтернету, замінивши його змістовним дозвіллям... А команда з Кіровограда шукала шляхи утилізації сміття в місті. Після цього був конкурс значно складніший — ексспромтів зі злободенних питань «дорослої» політики. Зокрема, говорили про непростий для України вибір: у Євро-

пу чи з Росією...

До речі, найбільше команд у цьому змаганні представив Славутич. Це натяк очільникам інших міст: плекайте шкільне самоврядування, як робить це Володимир Удовиченко, — собі ж підмогу готуйте!

Юлія ПОТАПЕНКО.

Славутич
Київська область.

Фото автора та організаторів фестивалю.